

fra amt og fra forskellige grene af centraladministrationen samt i Socialdemokratiets arkiv, her såmænd alene i de trykte kongresrapporter. Et nøjere studium af byens egne arkivsager ville formentlig også have givet mere. Alt dette ville givetvis have krævet meget arbejde og først og fremmest en betydelig rutine i arkivstudier. Før eller siden bliver det nødvendigt, at den slags arbejde foretages, hvis vi virkelig skal have historiske studier over lokalstyret i vort århundrede.

Når dette principielle er sagt, skal det om bogen her siges, at den er vel-skrevet og godt disponeret og dertil særdeles rigt illustreret og smukt trykt. Den er lidt svær at vende tilbage til, fordi den mangler indholdsfortegnelse, og da der heller ikke er registre (lad måske gå med det), er det ikke umiddelbart let at finde frem til f.eks. afsnittet om gasværket. Men der er et afsnit om det, som der er om lokalbane, om elværk, om havn osv., alt det, der skal med i en byhistorie. I meget er bogen da også blevet almindelig byhistorie, men her savnes et udblik til andre byer: var man forud, på højde med eller bagud? Der mangler kort sagt professionalisme på mange områder; men uden tvivl vil alligevel mange have glæde af at læse bogen.

Vagn Dybdahl

Erik Nørgaard: *Richard Jensen – myten om en mand*. (Holkenfelts Forlag, 1992). 208 s.

Richard Jensen var søfyrbødernes formand i mellemkrigstiden og igen i en periode efter 1945; tillige var han ledende kommunist (medlem af central-kommiteen) og Kominterns repræsentant både i Danmark og i internationale organisationer. Dette være sagt, fordi han i dag næppe har en plads i den al-

mindelige historiske vi sen, selv om han var et velkendt navn i mellemkrigstiden.

Erik Nørgaard har skrevet om ham i sine forskellige bøger om Komintern, og Richard Jensen har selv skrevet sine erindringer. Den nye bog bringer ikke meget nyt, men giver dog nogle ikke kendte enkeltheder – uden at ændre helheden eller de afgørende forløb.

Den består af tre dele: et kort rids af R. J.s liv indtil han i 1941 blev idømt 16 års fængsel for flere skibssabotager, derefter følger 130 sider gengivelse af fængselsdagbogen 1942-44 og endelig et stykke om livet efter befrielsen.

Det er dagbogen, der er det centrale nye, selv om R. J. selv også har brugt den i sine erindringer. Det er ikke begivenhederne som sådanne i fængslet, der har betydning – det er ensformige og begivenhedsløse dage. Men netop derved giver dagbogen som helhed et godt indtryk af fangelivet i Vridsløselille: kosten, forholdet til fængselsbetjentene, glæden over med mellemrum at låne en bog fra biblioteket, dagligdagens afbrydelse af gudstjenester og de sjældne besøg, indkøb af kråttobak, de få breve, den detaljerede interesse for helbredet. Der er også enkelte refleksioner over livet; men i den henseende er bogen i øvrigt diskret.

Dagbogen berettiger bogen. Det øvrige, også nogle sider om det forhold, Informations redaktør Børge Outze havde til Gestapo, er for løsrevet og uklart til publicering og siger stort set ikke noget nyt, men måske nok noget, som ellers er glemt af de fleste.

Vagn Dybdahl

Flemming Madsen: *Min blå time. Erindringsbilleder*. (Bogen, 1992). 139 s.

Journalisten Flemming Madsen har tid-